

גליון ל"ז תשע"ד
שנה ג'

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תורה לישעיהו קליין על השיעור לשה"ש בתמונה

סיפורי חז"ל

ואל ילבין פני חברו שכן עני היה לו למר עוקבא. ביקש התנא לתמוך בו בסתר, ובכל יום היה משליך אל חור המנעול ארבעה זווים ומסתלק מן המקום כדי שלא יתבייש אותו עני. לאחר תקופה מסויימת שהעני נהנה מהתמיכה הנדיבה, הוא החליט לבדוק מיהו התורם האלמוני המשליך מדי יום מטבעות אל חור המנעול? בדיוק באותו היום התאחר מר עוקבא בלימודיו בבית המדרש. יצאה אשתו לקראתו, ויחדיו הם עשו את דרכם אל ביתו של העני. ברגע בו שמע העני את הרעש בדלת הוא מיהר לפתוח אותה לרווחה. מר עוקבא ואשתו שחששו להתגלות, ברחו ונמלטו אל תוך תנור שאומנם הגחלים שבו נגרפו, אך הוא היה עדיין חם. חלשה דעתו של מר עוקבא על כך שרגליו נכוות ואילו לרגליה של אשתו לא אירע דבר. אמרה לו אשתו: אל יפול רוחך שלי אירע הנס ולא לך, שכן כאשר עניים מתדפקים על דלתות ביתו אני נותנת להם מזון מוכן לאכילה, ואילו אתה מעניק להם כסף עמו הם צריכים ללכת כדי לרכוש אוכל. ומדוע היה עליהם לברוח אל התנור ולסכן את עצמם? שכן כך נאמר: נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים.

(על פי כתובות סז)

פרשת השבוע

לפטרבורג הבירה גדולי התורה ברוסיה ובראשם הרה"ק רבי מנחם מענדל מליובאוויטש "הצמח צדק" זיע"א והגה"ק רבי יצחק מוואלוז'ין זיע"א כדי להעביר את רוע הגזירה. כשהגיעו לפטרבורג השמיע שמה ה"צמח צדק" דברים קשים בתקיפות יתירה, עד כי התרו בו ראשי המלוכה שיענש על כך, אבל הרבי לא נרתע. שאל אותו רבי יצחק מוואלוז'ין איך יהיו מר להכניס עצמו בסכנה? והרי יאבד בזה את חלקו לעולם הבא. השיב לו הרבי, אם לא יהיה לכלל ישראל עולם הזה, מה צורך לי בעולם הבא של הקב"ה, ועוד, התורה אומרת "ונקדשתי" וקידוש השם אין לו שיעור.

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב ל"ג) הרה"ק רבי משה ליב מסאסוב זיע"א, היה רגיל לומר בוא וראה כמה יקר כל אדם מישראל, שכן תשעה גאוני עולם בעלי תריסין אי אתה יכול לעשות מהם "מניין" לתפילה, לקדיש ולקדושה, ולברכו, ואילו עשרה יהודים עמי הארצות פשוטים, מצטרפים ל"מניין" לכל דבר שבקדושה.

אמור אל הכהנים (כ"א א) מעשה שנפגש הרה"ק ה"בית ישראל" מגור זיע"א עם אחד האדמורי"ם, והלה אמר לפניו פירוש בפסוק "אמור אל הכהנים" ובפירש"י "להזהיר הגדולים על הקטנים" "לנפש לא יטמא בעמיו" "בעמיו" לשון גחלים עוממות, כלומר כשהגדולים מתעמקים עם הקטנים - הנפשות הנמוכות - הגחלים העוממות, יזהרו שלא יטמאו ויתקלקלו ח"ו כתוצאה מן המגע עמהם, נענה ה"בית ישראל" ואמר: המשמעות האמיתית של "להזהיר גדולים על הקטנים" היא להיפך, היא חיובית, שהגדולים חייבים לטפל בקטנים ולהשגיח עליהם ואילו את הסיפא יש להבין כהבטחה, שהתורה"ק מבטיחה לגדולים שאף כי יבואו במגע עם הגחלים העוממות, לא יאונה להם כל פגם וזנק רוחני ח"ו זאת כוונת הכתוב "לנפש לא יטמא בעמיו".

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב ל"ג) מסופר: כאשר ביקש ניקולאי הצאר הרוסי להפריע לבני ישראל לקיים את דתם, ולגזור עליהם גזירות "השכלה", נסעו

זמני השבת

זמני יציאת השבת:
ירושלים: 8:00 ת"א: 8:02 ר"ת: 8:35

פרשת אמור

זמני כניסת השבת:
ירושלים: 6:44 ת"א: 7:00

החלום שהציל

ר' פינחס היה נגר עני שעבד קשה כל השבוע, אך ביום השישי בחצות, הפסיק את עבודתו כדי להתכונן כראוי לקבלת השבת, אשתו היתה יראת שמים לא פחות ממנו, כאשר לא היתה עסוקה במטבח או סביב הבית, היתה קוראת את סיפורי החומש והמדרשים בשפת האידיש, ר' פינחס עצמו היה אומר תהילים בשעות הפנאי כשלא היתה עבודה. ר' פינחס היה יהודי פשוט, לא למדן, אך ירא שמים בסתר כבגלוי, שאיפת חייו היתה לראות את שני בניו לומדים בישיבות, מי יודע, הרהר, אולי ילמדו טוב ויהיו למדנים רבנים, או ראשי ישיבה בעזרת השם יתברך, אין זה מן הנמנע כלל. על אף הכנסותיו הצנועות שרק בקושי הספיקו לו לכלכלת הבית, קבע לעצמו ר' פינחס מנהג של קבע להפריש מכמה שהרוויח, "מעשר" לצדקה, את דמי המעשר היה נוהג לשלשל בסתר לקופת הצדקה שבבית הכנסת מדי שבוע בשבוע. אשתו רבקה נהגה בחסכון, במשך כל ימי השבוע, ואת מרבית ההוצאות היא הוציאה על השבת, בשר ודגים, מפה לבנה וכלי אוכל נאים. כל משפחת ר' פנחס חיכתה בערגה לבוא שבת מלכתא.

כך חי לו ר' פינחס שמח בחלקו ומאושר, עד שביום בהיר אחד בשעה שישב ואמר תהילים, בא אליו חבר ותיק וניסה למכור לו כרטיס של הגרלת פיס, ר' פינחס האזין לדברי השידול והפיתוי שהשמיע באזניו חברו הטוב, הוא יהיה עשיר כרוטשילד אם רק יזכה בפרס הראשון של ההגרלה, אולם אפילו אם יזכה בפרס השני או השלישי יהיה זה סכום שיוכל לחיות ממש ללא דאגה עד סוף ימיו, לבסוף הבטיח ר' פינחס לחברו כי הוא ירהר בדבר ואכן הוא חשב על ההגרלה במשך כל השבוע, מצד אחד היה נראה לו טיפשי לתת כסף בעד פיסת נייר שערכו מפוקפק ביותר, ומאידך לא נתן הרעיון מנוחה, שמא באמת יזכה בגורל ובין לילה יהפך עליו הגלגל ויהיה לעשיר עצום, וכמעט שהחליט כי עליו לקנות את הכרטיס ויהא מה, ר' פינחס הרהר והרהר עד שראשו נהיה עליו סחרחר, אפילו בשבת לא יכול היה להשתחרר מהמחשבה הטורדנית אודות הכרטיס.

אחרי ארוחת השבת בצהריים, כאשר התכונן לשנת שבת קצרה, הוא החליט לגלות את סודו וסיפר לאשתו על הבעיה המטרידה את מנוחתו, "האינך בוש לדבר בשבת קודש על עניני כסף? שאלה אשתו הצדקת "וזמלכד זאת האינך יודע כי עושר לרוב, הוא נסיון קשה ותו לא, האינך זוכר מה עלה בסופם של קורח והמון, שני עשירים גדולים שעושרם העביר אותם על דעתם, לו בקולי שמעת היית שוכח את הרעיון הטיפשי הזה אודות כרטיס ההגרלה, והיית נהנה ממנוחת השבת כמקודם".

אולם ר' פינחס לא שת לבו לדברי האזהרה של אשתו ומיד אחרי הבדלה הוא רץ לבית חברו, וקנה ממנו את כרטיס ההגרלה, עתה נותרו שבועיים ימים עד ההגרלה, שבועיים אלה עברו תוך צפייה מתוחה, ר' פינחס שלא אור עוז בנפשו לספר אשתו על המעשה, היה נרגש ומתוח כשמצפונו מייסר אותו שמא לא עשה כהוגן, שמא ירד כסף הכרטיס לטמיון, בסוף הגיע יום ההגרלה המיוחל, ר' פינחס זכה בגורל, אמנם לא זכה בפרס הראשון, אולם גם הפרס השני היה סכום שנחשב גדול מאד לגביו, הבשורה הטובה קבלה כנפיים וכל העיירה הקטנה היתה כמרקחה,

פתאום נהיו כולם ידידי הטובים של ר' פינחס, כולם אמרו שלום בפנים שוחקות וכולם הרגישו עצמם "מחזתנים בשמחתו, ור' פינחס עצמו ניתנת האמת להיאמר, כי חששותיו הקודמים ויטודי מצפוננו לפני ההגרלה היו כאין ובאפס לעומת מה שהרגיש עכשיו, למרות שהבין כי הכסף חייב להיות במקום מבטחים, ואכן הפקיד אותו בבנק, בכל זאת נטרד מהמחשבה שמישהו אורב לו ומסכן את חייו הוא לא ישן בלילות מפחד ודימה כי משהו או יותר מתנכלים לו ולילדיו, הגיעו דברים לידי כך שר' פינחס פחד מהצל של עצמו, וחזיו הפכו לסיטו, לאחר מכן באה מכת הקרובים, לפתע נתגלו עשרות קרובים רחוקים עניים מרודים, שבאו לבקש את חלקם בעושרו של הקרוב בר המזל, מעולם לא ידע ר' פינחס שיש לו כל כך הרבה "קרובים", ואם זה לא היה מספיק, באו נציגי מוסדות הסעד והצדקה אל "הגביר" החדש בבקשה לתרום את תרומתו למוסדותיהם, לא היתה כל אפשרות להשתמט מהבקשות המרובות שמאחוריהן פרשות חיים עגומות, אחר כך נתרגשו ובאו עליו בל מיני מיסים משונות מטעם השלטונות, רובם ללא כל הצדקה, הוא ראה בהם שוד בצהרי היום ולאט גמלה בו ההחלטה לעזוב את מקום מגוריו ולהגר אל מעבר לים. ר' פינחס היה מסכן בעושרו והאושר היה רחוק ממנו, פחדו כי הכסף יתמסמס בין אצבעותיו עוד לפני שיספיק ליהנות ממנו. על כן החליט ללכת מעבר לים.

"סוף סוף באמריקה" קריאה זו של שמחה נמלטה מפיו של ר' פינחס, שעה שהגיע לארץ חלומותיו, הוא שמע רבות על אמריקה, סיפרו לו כי שם הכסף מונח ברחובות, ויש רק לטרוח ולהרימן, אין ספק שר' פינחס היה "הולך לאיבוד במגדל בבל המודרני ששמו ניו יורק, אילולא ידיר שעור לו, הדריכו והנחה את צעדיו הראשונים בעולם החדש, ידיר זה דאג לכל, סידר הכל, וטיפל בכל, והודות לו ישב "פיליפ" כן הוא שינה את שמו למען הרושם, בדירה מרווחת ומרוהטת בטוב טעם והודות לו ולדאגתו האבהית, הוא נכנס עד מהרה לעסק פורח ומכניס שנתן בידיו את האפשרות להגדיל את הונו פי כמה, לבסוף התאקלם פינחס - פיליפ והתרגל לסביבתו החדשה, הוא נהיה אמריקאי בהליכותיו ומנהגיו, עסוק תמיד ורץ תמיד אחרי הכסף כדי לקיים את "יש לו מנה רוצה מאתיים".

עתה כבר לא היה לו זמן ללכת לבית הכנסת שלוש פעמים ביום, בתחילה הוא הלך בשבתות, אולם מאוחר יותר גם זה נהיה לא נעים, והוא החליף את בית הכנסת ב"טמפל" בו היו חברים היורדים העשירים שגרו בסביבתו, אשר לילדיו הרי שגם בתחום זה נשתנו שאיפותיו בהתאם למצבו החדש, שוב לא חלם על כך שכניו יהיו רבנים וגדולי תורה, ובמקום זה חינכם להיות רופאים ועורכי דין, בהתאם לכך הוא שלחם לבתי ספר גבוהים במקום לישיבה, חדשים עברו עד שהוא ראה אותם, וכאשר באו הביתה לחופשה קצרה, הם מתחו ביקורת על כל דבר בבית, ואמרו להורים שהם עדיין יותר מדאי "שמרנים" ולא מספיק מודרניים, הבנים נתנו להבין כי על ההורים לוותר על מנהגים עתיקים אותם הביאו ממולדתם הקודמת, כדי להשתלב בחברה האמריקאית, אשתו הצדקת החלה להרגיש כי היא מאבדת את הילדים, אולם היה כבר מאוחר מדאי, פיליפ מצדו היה טרוד בעסקיו לצבור עוד ועוד כסף הוא נכנס לעסקי המניות ושכח עולם ומלואו.

משל ונמשל

ימי ספירת העומר הקדושים

משל לסוחר יעיל שהיה ממנהל לחשב וממהר לעשות. את סחורתו קנה ברחבי הערים והעיירות, כשהוא מפתח שיטה של רכישת סחורות זולות במקום אחד ומוכרם למקומות בהם הדרישה להם מאמירה את המחיר. כך קיבץ הסוחר את מעותיו ועלה בידו לפרנס את ביתו ואת ילדיו בהרחבה. יום אחד שכשיתת את רגליו בערים ועיירות, פגש בו אחד החלמאים, והוא נדהם לראות עד כמה הוא מתאמץ. עקב אחר פעולותיו ולא יכול היה לכלוא את תדהמתו. "למה אתה כל כך מתייגע?" הסוחר אפילו לא הבין את קושייתו. "זכי איך אפשר אחרת??" התפלא. "ראה! קודם כל רוכש אתה סחורה, ומוציא ממונך עליה. ואחר כך עד שאתה מצליח להתפטר מן הסטוק – שוב צריך אתה לעמול רבות. מי יודע אם אינך מפסיד בכל המהלך הזה!!" קבע ברוב סמכותיות. הסוחר גיחך. הוא היה בטוח שהחלמאי חמד לו לצון. "הכל מחושבו" ענה לו. הוא הוציא את פנקס החשבונות עב הכרס, והראה לחלמאי בנינוחות: "ראה, כאן רושם אני את כל סעיף הוצאותי. אשר כולל את כל החשבונות של מה שהוולתי מכספי. כולל הוצאות, נסיעות ואש"ל. וכאן, המשיך והחווה בידו על הטור הבא – רושם אני ומסכם את כל הרווחים המסתכמים ועולים מן המכירות. בשורה התחתונה הבהיר – אני מותח קו ומסכם את כל המספרים ומוודא שאכן יש לי רווח הגיוני. "השורה האחרונה היא הקובעת?!" התפעל החלמאי מן התחכום. "אכן! השיבו הסוחר. כפי שעונים על דברים הברורים מאליהם. אם כך עצה נפלאה בשבילך. וכידיד הקרוב אלי אתן לך אותה חינם: קח את המחברת וכתוב בה את השורה התחתונה. רשום שם רווחים כאוות נפשך וחסל סדר טלטולים ומאמצים ועבודה מיוזעת כדי להביא טרף לביתך".

על פי משל זה אפשר לבאר את ימי ספירת העומר, אם נבטל את כל היגיעות הנדרשות, ואת כל המאמצים אשר בונים את נפש היהודי ונסתפק רק באמירת ספירת העומר – נדמים הדברים כפי עצתו של החלמאי. לומר רק את השורה האחרונה – ובוהו לדמיין כי הבאנו סחורה וסיפקנו אותה כדבעי ואפילו עשינו רווחים. בימים מיוחדים אלו עלינו להתעלות בעבודה. לנצל את היגיעה ואת הרווחים העולים ממנה כך שהם ירכיבו את הסיכום המופלא ואת השורה המיוחלת. וספרתם לכם – דהיינו שתפנימו את הספירה פנימה אצלכם עד כי נגיע למצב של "והקרבתם מנחה חדשה לה'". המנחה – צריכה להיות חדשה. לא באותה מדרגה שבה נתייצבנו קודם נעמוד בה עכשיו חלילה. אלא צריך להביא סחורה חדשה, עמל חדש, הישגים נוספים. התקרבות מיוחדת אשר זכינו לה ביגיעת הימים הללו.

יום אחד בא לביתו אדם צעיר, האורח נראה היה מוכר מאד וחיש מהר התברר כי הוא בנו של הידיד שמכר לפינחס את כרטיס הפיס, ואף עזר לו להסתדר באמריקה, הצעיר היה במצב קשה וביקש הלוואה של אלף דולר, לרגע קט התנגשו בנפשו של פינחס פיליפ שני היצרים, הפינחס שבו, רצה ללוות לבן ידידו את הסכום המבוקש, שהיה סכום פעוט לגביו, האדם "השני" פיליפ צחק צחוק ציני ואמר לעצמו כי אין הוא חייב לשים את מעותיו על קרן הצבי, פיליפ ניצח את פינחס, והוא אמר לבן הידיד "מצטער מאד, אולם אין באפשרותי כרגע, אולי תיכנס בפעם אחרת.

אולם לא לעולם חוסן, המשבר בא כהרף עין, כל רכושו של פיליפ פינחס ירד לטמיון ועושרו הרב התמוטט בבנין קלפים, לא רק שנשאר חסר פרוטוה, אלא חובות כבדים העיקו עליו, חובות שלא היה לו מושג מאין ישלם אותם, פיליפ בא הביתה חיוור כסיד, הוא ניגש אל שולחן הכתיבה שלו, כשברכיו כושלות התיישב והחל כותב, עטו חרש שורות מהירות ועקומות על גבי הניר, מה שכתב נועד להיות ד"ש ממי שהולך למות חלילה כמו צוואה, "תשוקתי לכסף, הריצה המטורפת אחרי הכסף הם שגרמו למה שקרה לי, אני מכרתי את כל היקר לי, המרתי הכל במה שנראה היה לי כאושר, את ידידי, את דתי, את מצפוני, את מנוחת נפשי ואת אופיי הטוב, אולם מה שחשבתי לעושר אינו אלא דמיון תעתועים, רדפתי אחרי צל, לא היה אדם מאושר יותר ממני שעה שהייתי בעיירת מולדתי הקטנה, הוי... השבת המופלאה שם וההרגשה הטובה שנמשכה משבת אחת לשנייה". פינחס נשם עמוקות כשסיים את הכתיבה הוקל לו במקצת, עתה לא חשב אלא להשתכר כהוגן ולא להתעורר לעולם. לפתע שמע שמישהו דופק בדלת, הדפיקה נתחזקה מרגע לרגע, ר' פינחס התעורר כשראשו עליו סחרחר, מיד עמד על כך שמישהו באמת דפק על החלון, ר' פינחס שמע קול מוכר, "ר' פינחס הגיע הזמן להתפלל מנחה", אין ספק היה זה קולו של השמש הקול המוכר זה עשרות בשנים, ר' פינחס שפשף את עיניו בעזו, "אלוקים אדירים כל זה היה רק חלום" הוא הביט סביבותיו כאילו כדאי לשכנע את עצמו שכל זה היה רק חלום.

מעולם לא התפלל ר' פינחס בדבקות כזו כמו בשבת זו לבו היה מלא שיר הלל כאשר התפלל מנחה, והוא היה מלא תודה לה' על כי זה לא היה אלא חלום. אחרי התפילה הוא עלה אל הרב ואמר: "חלום נורא חלמתי רבי, האם אין אני צריך לצום מחר?" הוא סיפר לרב את כל החלום, והלה חיך ואמר, "לא ידידי, אמר הרב, החלום שלך לא היה רע כלל להפך היה זה חלום טוב מאד, אני מקווה שתזכור אותו היטב ותספרו לידידיך ומכריך, והעיקר לילדיך, הרבה אנשים עברו זאת בפועל ממש ואתה בר מזל הנך שאצלך זה לא היה אלא חלום". ואכן ר' פינחס זכר היטב את חלומו ואף סיפר אותו לאשתו וילדיו, ומיותר לומר שאת כרטיס הפיס הוא כבר לא קנה.

צ'ין אדם לחברו

להקל סבל מישראל

הרה"ק רבי מאיר יחיאל מאוסטרובצה זיע"א הצטיין בענוותנותו הרבה, כשנפגש פעם עם הגה"ק רבי חיים עוזר רבה של ווילנא זיע"א, ביקש הלה ממנו שיאמר דבר תורה, הרבי לא הרגיש עצמו ראוי לומר תורה וסירב, אך כשהפציר בו כמה פעמים, ניאות ואמר איזה חידוש. רבי חיים עוזר התפעל מאד מהחידוש הזה וקרא: הרי כבוד תורתו הוא גברא רבא אמיתי. החזיר לו הרבי בעניות ובבושת פנים, לא די בזה להיקרא גברא רבא, שאל ר' חיים עוזר בתימהון אלא במה כן? ענה הרבי, בזה שמקילים הסבל מישראל, והראייה מחז"ל שאמרו בגמרא (מכות דף נב ב) אמר רבא כמה טפשאי שאר אינשי דקיימי מקמי ספר תורה, ולא קיימי מקמי גברא רבה, דאילו בספר תורה כתיב "ארבעים יכנו" (דברים כה ג) ואתו רבנן בצרו חדא, ותמוה הרי אותו הדבר אפשר ללמוד מספירת העומר, שבתורה נאמר "תספרו חמישים יום" וחכמינו ז"ל העמידו רק על ארבעים ותשעה, אלא שבספירה זה פשט טוב, אבל במלקות מקילים על אדם מישראל, ולכן כשרוצים לזהות גברא רבא מביאים ראייה ממלקות.

כדי לא לבייש

מסופר: פעם שבת הגה"ק רבי עקיבא אייגר זיע"א בעיר ניקלשבורג, כיבדו רב העיר הגה"ק רבי מרדכי בנעט זיע"א לדרוש בבית הכנסת הגדול. נאספו לומדי העיר

לשמוע את דרשתו ופלפולו של גאון ישראל, בדרשתו, צלל רבי עקיבא אייגר במעמקי הסוגיא ודלה פנינים, הקשה קושיות, ותירץ אותם בפלפול ובעמקות. והאיר את הסוגיא באור יקרות. לפתע הקשה רב העיר קושיא חזקה כבדול שהפריכה את היסוד. נבוך רבע עקיבא אייגר, והודה שהקושיא חזקה. ירד מהבימה ושב לאכסנייתו. נקף לבו של רב העיר: מה עשה, הכלים את האורח הגדול, וסתר את דרשתו לעיני כולם.

קם ועלה לאכסנייתו לבקש מחילתו. קיבל אותו רבי עקיבא אייגר בכבוד ויקר, אמר שאין בלבו ולו שמץ של הקפדה. תורה היא, ו"אמת" כתיב בה. אלא שדוקא משום כך מוצא הוא לנכון להעיר לרבה של ניקלשבורג, שקושייתו בטעות יסודה, הבהיר את הדברים, הקושיא התפוגגה, היסוד קם ויצב, והדברים מאירים ושמחים. שאל רב העיר מתי עמד מר על כך, שקושייתי אינה קושיא? "מיד כשהושמעה" ענה רבי עקיבא. "אם כן, למה לא תירץ אותה והשלים את פלפולו?" של רבי מרדכי. "חלילה" קרא רבי עקיבא אייגר. הן כבודו רב העיר - איך אוכל לומר לעיני קהל קדשו שרבים טעה? שמחתי שיכול הייתי להביאם להתגאות ברבים שהפריך את פלפולו של האורח. יצא רב העיר המום, והכריז שעל כל בני העיר לבוא לבית הכנסת, עלה לבימה וחזר על יסודות פלפולו של רבי עקיבא אייגר, על קושייתו ועל סתירתה, הודה בצדקתו של הרב האורח, והעלה על נס את צדקותו וענוותנותו הגדולה.

תילולא דצדקיא

שבת קודש ג' אייר הרה"ק רבי יהודה לייב פיסטינר מקאלמיי (תלמיד הבעש"ט - תק"ה) הרה"ק רבי אריה לייב צונץ ב"ר משה (הגאון מפלאצק - תקצ"ג) הרה"ק רבי ישעי' מקרעסטיר ב"ר משה (תרפ"ה)

יום ראשון ד' אייר הרה"ק רבי ליפא מסאמבור ב"ר יצחק אייזיק מכפר ספרין (תקפ"א)

יום שלישי ו' אייר הרה"ק רבי יוסף משה מדראגיטשין ב"ר יקותיאל זלמן (מגיד משנה - תק"י) הרה"ק רבי יצחק הלוי הורוויץ מהמבורג ב"ר יעקב יוקל (תקכ"ז) הרה"ק רבי לייבוש ממעוריטש (תלמיד הבעש"ט - תקל"ה) הרה"ק רבי משה מסאמבור ב"ר יצחק אייזיק (ת"ר)

הרה"ק רבי יוסף מאיר מספינקא ב"ר שמואל צבי (אמרי יוסף - תרס"ט)

יום רביעי ז' אייר הגה"ק רבי שלמה אפרים לינטשיץ ב"ר אהרן (כלי יקר - שע"ט)

יום חמישי ח' אייר הרה"ק רבי ירחמיאל משידלאבצא ב"ר יעקב יצחק מפרשיסחא (תקצ"ט)

יום שישי ט' אייר רבי אביגדור קרא ב"ר יצחק (בעל הקנה-קצ"ט)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

פרפראות

הרה"ק רבי משה מסאמבור (יומא דהילולא ו' אייר) לפני שנתפרסם, היה משוטט בכפרים ומתפרנס מעסקי תבואה. כשנעשה לרבי סיפר: בצעירותי שאלתי את אחי שהוא מורי (הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זיע"א), למה כשאני חוזר הביתה מהשדות והכפרים ועומד להתפלל תפילת מנחה, אני חש בשעת תפילתי אור של חיות שופע בכל אבריי. השיב לו אחיו: אין כל תימה בדבר, כי כשאתה מהלך ביער או בשדה, הניצוצות השוכנים בעצים ובעשבים רצים אליך ומשתוקקים להידבק בך. בשעת התפילה הם אשר מעוררים אותך ומעניקים לך שפע של אור וחיות.

בחסות "דודי קאר" הסוכן החרדי שלך להשכרת רכב מכל החברות 052-7655-222

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com